

11 Φεβρουαρίου 2018.

Εἰς τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀπόκρεω.

Ματθ. 25, 31 – 46.

«...δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἠτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου» (Ματθ. 25, 34).

Δέος καὶ συστολή προκαλεῖ ἡ σημερινή εὐαγγελικὴ περικοπή. Αὐτό ὅμως εἶναι λάθος καὶ ἡ πορεία τοῦ λόγου θὰ δείξει τό γιατί.

Μία καὶ μοναδική φορά μίλησε ὁ Κύριος τόσο ξεκάθαρα γιὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία Του καὶ γιὰ τὴν κρίση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ ἅγια μας Ἐκκλησία μᾶς βάζει σήμερα ν' ἀκούσουμε αὐτά τά λόγια τοῦ Χριστοῦ μας λίγο πρὶν ξεκινήσουμε τό μεγάλο ἀγώνα τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς, γιὰ νά δοῦμε τί θέλει ἀπὸ μᾶς ὁ Θεός, τί πρέπει νά πετύχουμε καὶ ποῦ πρέπει νά φτάσουμε μέ τὴν ὅλη πνευματικὴ μας προσπάθεια.

Δύο εἶναι τά μεγάλα συνθήματα τῆς σημερινῆς περικοπῆς. Ἡ πρώτη μεγάλη ἀλήθεια τῆς ἡμέρας εἶναι ὅτι ἡ μέλλουσα κρίση εἶναι ἓνα γεγονός σίγου-

ρο καί ἀδιαμφισβήτητο. Τό μόνο σίγουρο γεγονός τῆς παρούσης ζωῆς μας εἶναι ὅτι θά πεθάνουμε. Τό μόνο σίγουρο γεγονός τῆς μελλούσης ζωῆς μας εἶναι ὅτι θά κριθοῦμε. Ὅσο σίγουρο γιά τή ζωή μας εἶναι τό περιστατικό τοῦ θανάτου, πού μᾶς περιμένει ὅλους χωρίς ἐξαίρεση, τόσο σίγουρο καί μετά τό θάνατό μας εἶναι τό γεγονός τῆς κρίσεώς, μας πού θά γίνει γιά ὅλους ἀνεξαιρέτως τούς ἀνθρώπους. Γιά τό γεγονός τοῦ θανάτου οὐδείς ἀμφιβάλλει καί ἀπιστεῖ. Πῶς θά μπορούσε ἄλλωστε νά ἀμφισβητήσῃ κάποιος τό θάνατο, ἀπό τόν ὁποῖο σ' ὀλόκληρη τήν ἀνθρώπινη ἱστορία δέν ὑπῆρξε οὔτε ὑπάρχει οὔτε θά ὑπάρξει ἔστω καί ἓνας δραπέτης; Μᾶς φοβίζει ὁ θάνατος καί μᾶς θλίβει, ἀλλά ὅλοι πιστεύουμε στήν ὑπαρξή του, ἀφοῦ στό θάνατο δέν ὑπάρχει ἐξαίρεση.

Μετά τό θάνατο ὅμως; Ἐκεῖ οἱ ἀπόψεις δίστανται καί ἀντικρούονται. Ἄλλοι νομίζουν πώς ὅλα τελιώνουν στόν τάφο. Ἄλλοι νομίζουν πώς ὁ ἄνθρωπος ξανάρχεται στή ζωή μέ ἄλλη μορφή. Ἄλλοι θεωροῦν πώς μετά τό θάνατο ὁ ἄνθρωπος περνάει σέ μία κατάσταση χαώδη καί μηδενιστική. Ἐλάχιστα εἶναι τά ἥρωικά πνεύματα πού πίστεψαν

στή μετά τό θάνατο ζωή. Ἀκόμη πιό ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι πού πιστεύουν στή μετά τό θάνατο κρίση. Καί ὅμως, ὁ Κύριός μας σήμερα μᾶς ὁμιλεῖ γι' αὐτή τή μεγάλη ἀλήθεια τῆς κρίσεως. Ὅσο σίγουρο εἶναι ὅτι θά πεθάνουμε, τόσο σίγουρο εἶναι πώς, ἀφοῦ πεθάνουμε, θά κριθοῦμε. Ἡ διδασκαλία περί τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ μας καί περί τῆς μελλούσης κρίσεως δέν εἶναι ἀνθρώπινο κατασκευάσμα καί ἐφεύρημα. Εἶναι ξεκάθαρη διδαχή, πού τήν ἀκούσαμε σήμερα μέ κάθε λεπτομέρεια ἀπό τό ἀδιάψευστο στόμα τοῦ Θεανθρώπου. Ἦ πιστεύουμε στή μέλλουσα κρίση, ὅπως καί σ' Αὐτόν πού τή δίδαξε, ἤ ἀπορρίπτουμε τή διδασκαλία περί μελλούσης κρίσεως καί μαζί ἀπορρίπτουμε καί Αὐτόν πού τή δίδαξε, δηλαδή τό Χριστό. Ὁ θάνατός μας, λοιπόν, δέν εἶναι μόνιμη κατάσταση. Εἶναι κάτι προσωρινό, ἀπό τό ὁποῖο θά διαφύγουμε τήν ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν καί τῆς μελλούσης κρίσεως. Ἐπομένως τό πρῶτο σύνθημα τῆς σημερινῆς ἡμέρας εἶναι χαρούμενο καί ἡ πρώτη ἀλήθεια εἶναι γεμάτη αἰσιοδοξία. Πεθαίνουμε, ἀλλά γιά λίγο, καί μετά τό θάνατό μας θά ἀναστηθοῦμε, γιά νά κριθοῦμε καί νά

ζήσουμε για πάντα. Κάθε μέρα φτύνουμε τό θάνατο κατά πρόσωπον, διότι τοῦ φωνάζουμε μέσ' ἀπό τό Σύμβολο τῆς πίστεώς μας: «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωήν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν».

Ἡ δεύτερη μεγάλη ἀλήθεια τῆς ἡμέρας ἔχει νά κάνει μέ τήν ἴδια τή διαδικασία τῆς κρίσεως. Πῶς θά μᾶς κρίνει ὁ Θεός; Κάθε δικαστής δικάζει μέ βάση κάποια νομολογία. Οἱ νόμοι τοῦ κράτους εἶναι γνωστό πῶς καθορίζουν τήν κρίση καί τήν ἀπόφαση τῶν δικαστῶν. Μέ τόν οὐράνιο δικαστή μας, λοιπόν, τί θά γίνει; Μέ βάση ποιᾶ νομολογία θά μᾶς κρίνει Ἐκεῖνος πού στέκει πάνω ἀπό τούς ἀνθρώπινους νόμους;

Μία πρόχειρη, ἀλλά πολύ λογική ἀπάντηση εἶναι ὅτι ὁ Κύριος θά μᾶς κρίνει μέ βάση τό δικό Του νόμο. Εἶναι ἀλήθεια πῶς ὁ Θεός ἔδωσε τό νόμο Του στούς ἀνθρώπους. Μία σειρά ἀπό ἐντολές στήν Παλαιά Διαθήκη καί μία σειρά ἀπό παρακαταθήκες στήν Καινή Διαθήκη θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι δίνουν τό πλαίσιο τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός μᾶς ἔχει δώσει συγκεκριμένες ἐντολές, τίς ὁποῖες ἄλλοι ἀπό μᾶς τηροῦμε καί ἄλλοι παραβιάζουμε. Τό πιό

λογικό, λοιπόν, θά ἦταν νά κριθοῦμε μέ βάση αὐτές τίς ἐντολές καί τίς διατάξεις τοῦ Θεοῦ. Ἔρχεται, ὅμως, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός νά διαφωνήσει μ' αὐτή τήν ἄποψη.

Ὁ νόμος πού θά καθορίσει τήν κρίση τοῦ Θεοῦ γιά μᾶς εἶναι ὁ νόμος τῆς ἀγάπης. Αὐτό μᾶς λέει ὁ Κύριος σήμερα. Ὁ Θεός ἐκείνη τή στιγμή τῆς κρίσεως δέν θά μᾶς πεῖ ὅτι παραβιάσαμε τήν τάδε ἢ τήν τάδε ἐντολή. Δέν θά κρίνει οὔτε θ' ἀξιολογήσει ὁ Θεός τίς ἀμαρτίες μας. Δέν ἐνδιαφέρεται ὁ Θεός γιά τό πόσο ἀμαρτήσαμε οὔτε τί εἶδους ἀμαρτίες διαπράξαμε. Τό μόνο πού θά ἐξετάσει ὁ Θεός εἶναι τό πόσο ἀγαπήσαμε. Ὁ Θεός δέν θ' ἀξιολογήσει τήν ἀμαρτία μας. Ὁ Θεός θ' ἀξιολογήσει τήν ποιότητα τῆς ἀγάπης μας. Αὐτό εἶναι τό δεύτερο αἰσιόδοξο μήνυμα τῆς ἡμέρας. Ἄς μή φοβηθοῦμε τά λάθη μας. Δέν θά μᾶς καταδικάσουν αὐτά. Ἄς μάθουμε ν' ἀγαπᾶμε. Εἶναι τόσο ὁμορφο, τόσο εὐχάριστο καί πολύ εὔκολο.

Πόσο ἀγαπήσαμε λοιπόν; Μάλιστα πόσο ἀγαπήσαμε τούς ἄλλους; Μήπως μάθαμε ν' ἀγαποῦμε μόνο τόν ἑαυτό μας; Τό σύνθημα τῆς

ἡμέρας εἶναι ξεκάθαρο. Ὅσο πιά πολύ ἀγαπήσουμε
τούς ἄλλους, καί μάλιστα τούς περιφρονημένους
αὐτῆς τῆς ζωῆς, τόσο πιά κοντά καί πιά σίγουρα θά
βρεθοῦμε στή σωτηρία μας καί τόσο πιά βέβαια θ’
ἀκούσουμε τή φωνή τοῦ ἀδεκάστου κριτοῦ μας:
«...δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονο-
μήσατε τήν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπό
καταβολῆς κόσμου». Ἀμήν.